

CHÚA NHẬT II MÙA VỌNG Năm-A
Ngày 5 tháng 12 năm 2010
Mt 3:1-12

40giayloichua.net

Chia Sẻ
Các sứ điệp của Gioan Tiền Hô

Các nước đang phát triển có hướng đô thị hóa rất mạnh. Dân quê bỏ đồng ruộng ra thành thị. Chính phủ lo đô thị hóa nông thôn. Càng phát triển, người ta càng có khuynh hướng tiêu thụ rất mạnh: ăn sang, mặc đẹp. Vậy mà Phúc Âm hôm nay đưa ra hình ảnh thánh

Gioan Tiền Hô, một người sống trong sa mạc, ăn châu chấu, uống mật ong rừng, mặc áo da thú. Phải chăng là Phúc Âm đã lỗi thời, đi ngược với đà tiến hóa của nhân loại?

Để trả lời cho vấn nạn này, trước hết ta hãy cùng nhau đào sâu những sứ điệp Phúc Âm được nhắn gửi qua đời sống của thánh Gioan Tiền Hô. Thánh Gioan Tiền Hô tự nhận mình chỉ là tiếng kêu trong sa mạc. Đây không phải là một tiếng kêu vô hồn vô nghĩa. Nhưng là tiếng kêu có nội dung, là những sứ điệp gửi đến loài người.

1) Sứ điệp thứ nhất mà thánh Gioan Tiền Hô muốn nhắn gửi ta, đó là: hãy vào sa mạc.

Vào sa mạc là sống với thiên nhiên, sống hòa hợp với đất trời, bảo vệ cây cỏ, dã thú. Trong nền văn minh tiêu thụ hiện nay, người ta khai thác tối đa nguồn tài nguyên thiên nhiên mà không nghĩ đến tái tạo. Thiên nhiên đang bị hủy diệt, rừng xanh đang lâm nguy, súc vật đang kêu cứu. Trong bối cảnh ấy, sứ điệp của thánh Gioan Tiền Hô có giá trị như một thức tỉnh con người trước sức tàn phá của nền văn minh tiêu thụ.

Vào sa mạc là tìm nơi yên tĩnh mà nghỉ ngơi. Vì các đô thị lớn đã hoàn toàn bị ô nhiễm: ô nhiễm vì tiếng động, ô nhiễm vì khói xăng, ô nhiễm vì rác rưởi, ô nhiễm vì bụi bặm.

Thế nhưng sứ điệp của thánh Gioan Tiền Hô vượt lên trên những nhu cầu của xã hội, của sức khỏe để nhắm vào đời sống tâm linh con người. Nhịp sinh hoạt trong xã hội công nghiệp càng ngày càng tăng tốc độ. Con người luôn luôn vội vã đuổi theo công việc. Vì thế dễ rơi vào tình trạng sống hời hợt bề mặt. Không có thời giờ lắng xuống bề sâu. Vào

sa mạc tâm linh, tức là tạo cho mình một thời gian và một không gian yên tĩnh. Dứt lìa những bận bịu lo toan trong cuộc sống để trở về với mình, đối diện với lòng mình.

Sa mạc không có đường đi. Nên người đi vào sa mạc sẽ đi theo con đường Chúa chỉ dẫn. Như xưa dân Do Thái lang thang 40 năm trong sa mạc, không biết đường đi, chỉ biết đi theo áng mây cột lửa nên đã tìm thấy đường đi về với Chúa, đã gặp được Chúa, đã thành dân của Chúa. Như tiên tri Êlia chạy trốn trong sa mạc đã chẳng tìm được đường thoát thân. Nhưng đã được Chúa chỉ cho con đường hy vọng. Như Chúa Giêsu ăn chay cầu nguyện 40 đêm ngày, nên đã tìm thấy con đường của Chúa Cha là hy sinh, khiêm nhường, sống trọn tình con thảo.

Cũng vậy, người vào sa mạc tâm linh sẽ gặp mình và trong sâu thẳm lòng mình sẽ gặp được Chúa. Vì Chúa còn thân thiết với ta hơn chính bản thân ta. Vì Chúa còn sâu xa hơn chính nội tâm ta.

2) Sứ điệp thứ hai mà thánh Gioan Tiền Hô muốn nhắn gửi ta, đó là: hãy sống khổ hạnh.

Ta tưởng sống khổ hạnh đã đi vào quá khứ. Thực ra các nước văn minh đang đi vào con đường của thánh Gioan Tiền Hô. Một trong các vấn đề lớn của người phương tây hiện nay là giữ sao cho khỏi lên cân, để khỏi bị cholesterol, để khỏi bị chứng bệnh xơ cứng động mạch, để ngăn chặn bệnh tiểu đường, để khỏi bị mỡ bao tim, người ta đã phải kiêng ăn, bớt uống.

Ăn uống đơn sơ đạm bạc không những có lợi cho sức khỏe mà còn giúp ta tiết kiệm để chia sẻ với những vùng thiếu ăn, thiếu mặc. Nhưng vượt lên trên tất cả sức khỏe thân xác lẫn đạo đức liên đới xã hội, nếp sống khổ hạnh trước hết và trên hết nhằm phục vụ đời sống tâm linh. Ăn uống là nhu cầu căn bản của con người. Nó thuộc về bản năng sinh tồn. Ăn uống đứng đầu các khoái lạc. Khi làm chủ được ăn uống, người khổ hạnh cũng dễ tiến tới làm chủ được bản thân. Chế ngự được bản năng ăn uống, ta sẽ dễ chế ngự được tham, sân, si khác trong con người. Đó là bước khởi đầu trên con đường đức hạnh dẫn ta đến gặp Chúa và trở nên thân thiết với Chúa.

3) Sự điệp thứ ba mà thánh Gioan Tiền Hô muốn nhắc gửi ta, đó là: hãy sám hối.

- Phải sám hối vì con người là làm lỗi, là xa lạc. Các thánh chính là những vị không ngừng sám hối để đổi mới bản thân cho phù hợp với những đòi hỏi của Tin Mừng.
- Phải sám hối vì đó là điều kiện tiên quyết để đón nhận Tin Mừng, để được vào Nước Trời.

Có hai đặc tính giúp xác định một sám hối đúng nghĩa:

- Đặc tính thứ nhất là **triệt để**. Sám hối không phải là ngồi đó mà than khóc. Nhưng là thay đổi đời sống. Không phải thay đổi một phần mà thay đổi trọn vẹn. Là đổi mới hoàn toàn. Sám hối phải triệt để như dân thành Ninivê, bỏ hết việc ăn chơi, bỏ đàn hát, đọc kinh cầu nguyện, xúc tro, mặc áo nhặm. Sám hối phải triệt để như Phaolô, bỏ hẳn ngựa, gươm, bỏ hẳn nếp sống cũ, bỏ hẳn con đường cũ, để tin nhận Đức Kitô, sống một nếp sống hoàn toàn mới. Sám hối phải triệt để như Giakêu, bán hết gia tài, đền bù gấp bốn, chia sẻ với người nghèo...

- Đặc tính thứ hai là **cấp bách**. Không từ từ do dự vì thời giờ đã tới hồi cấp bách. Cái rìu đã đặt sẵn ở gốc cây. Cái sàng đã đặt sẵn ở sân lúa. Cây không sinh trái sẽ bị đốn ngay. Trấu sẽ bị sàng lọc ra ngoài.

Như vậy, con người và sứ điệp của thánh Gioan Tiền Hô không hề lỗi thời. Những sứ điệp sa mạc, sứ điệp khổ hạnh và sứ điệp sám hối vẫn luôn hiện thực. Những sứ điệp ấy soi sáng con đường ta đi, phải tu sửa để gặp được Thiên Chúa Cứu Độ. Cuộc đời gương mẫu của thánh nhân là sức nóng vừa lôi cuốn vừa thúc giục ta. Vì thế Chúa Giêsu đã khen Ngài là “ngọn đèn chiếu sáng và tỏa nóng”. Ánh sáng của Ngài báo hiệu một bình minh chói lọi huy hoàng. Sức nóng của Ngài dẫn ta đến tận nguồn lò lửa. Lò lửa ấy sẽ chiếu sáng, sẽ đốt cháy mọi trái tim trong tình yêu và sẽ thanh luyện ta nên tinh tuyền. Bình minh ấy, lò lửa ấy chính là Mặt Trời Công Chính, là Chúa Giêsu mà chúng ta đang chờ mong trong đêm tối cuộc đời này. Amen.

GỢI Ý SUY NIỆM

- 1) Thánh Gioan Tiền Hô chuyển đến ta những sứ điệp nào?
- 2) Đối với bạn, sứ điệp nào cấp bách hơn cả?
- 3) Cấp bách và triệt để là hai đặc tính của sám hối Phúc Âm. Bạn có quyết tâm làm lại cuộc đời của mình hoàn toàn và ngay hôm nay không?
- 4) Bạn đã bao giờ cảm nghiệm niềm vui thiêng liêng do cầu nguyện, sám hối và tự chế chưa?

ĐTGM Giuse Ngô Quang Kiệt

Sám hối, sám hối, công giã tràng!!

Mt 3:1-12

Lung Linh

Hôm nay, chủ nhật thứ 2 màu Vọng, năm A.

Lời Chúa nhắc nhở chúng ta hàng trăm lần:

“Anh em hãy sám hối, vì Nước Trời đã đến gần.” (Mt 3:2)

Mỗi lần mùa Vọng tới, lời kêu gọi “Hãy sám hối” vang vang trên tòa giảng, lời thúc giục “Hãy sám hối” từ các trang Web và điện thoại bay đi khắp thế giới...tạo thành một trận cuồng phong làm rung động lòng người. Người người sám hối, cộng đoàn sám hối, giáo xứ sám hối...

Những tuần tĩnh tâm được tổ chức lôi cuốn hàng ngàn người tham dự, ngồi chật nhà thờ. Rồi hàng người rồng rắn xếp hàng trước tòa hòa giải như những toa xe lửa bất tận.

Cả một bầu khí sám hối nung nấu khắp không gian.

Nhưng rồi, 3 tuần đầu mùa Vọng qua đi nhanh như gió, sang chủ nhật thứ tư, người ta thi đua nhau làm hang đá với những ánh đèn điện đủ màu với những ánh sao rực sáng giảng mặc khắp hang cùng ngõ hẻm...tạo thành một đại lễ Giáng Sinh tưng bừng như thác lũ, cuốn trôi toàn bộ công trình “Hãy sám hối” ra biển khơi Thái Bình Dương.

Hẹn tái ngộ cùng Sám hối vào mùa Vọng năm sau.

Tại sao lại xảy ra hậu quả đáng tiếc như vậy?

Bởi vì người ta thường nghĩ rằng:

· Sám hối là từ bỏ một thói một tật hư tật xấu nào đó

Hoang đường!! Từ bỏ sao nổi nội trong 3 tuần lễ!!

· Sám hối là quyết tâm dốc lòng chữa một tội nào đó.

Hoang tưởng!! Dốc lòng chữa sao nổi với thời gian “ba bảy hai mươi mốt ngày” !!!

· Sám hối là xin Chúa cho mình thành cộng rơm để sưởi ấm cho Chúa.

Phạm thượng!! Chúa biến thành tên ăn mày ngửa tay đón nhận lòng thương hại của ta – một ông chủ oai như cóc chết!!

Thì ra “Chúa cần con” chứ không phải “con cần Chúa”.

· Sám hối là biến mình thành hang đá để cho Chúa ngụ.

Tuyệt vời, nhưng thật đáng tiếc, Chúa chưa kịp ngụ vào thì ông chủ đã xua đuổi Chúa đi nơi khác bằng cách mời tiền bạc, công việc, vui chơi, học hành, tình yêu, thú vui xác thịt và cả chục công việc khác tràn ngập hang đá...tìm mười năm cũng chẳng thấy Chúa đâu trong cái hang đá chật ngất trùng trùng rác rưởi thế gian này.!!

Vậy nên hiểu Sám hối như thế nào?

Có nhiều cách hiểu khác nhau tùy trình độ của mỗi người.

Chúng tôi xin chia sẻ quan niệm của chúng tôi về sám hối.

· Sám hối là tôi “không chịu nhận ra Chúa vốn sẵn có trong mình”, và “mình sống trong Chúa”.

Chúng tôi xin trích một vài câu tiêu biểu trong Thánh Kinh:

**Ngày đó, anh em sẽ biết rằng Thầy ở trong Cha Thầy,
anh em ở trong Thầy, và Thầy ở trong anh em. (Ga 14:20)**

**Để tất cả nên một, như Cha ở trong Con và Con ở trong Cha
để họ cũng ở trong chúng ta. (Ga 17:21)**

Như vậy, từ nay chúng ta nên sám hối theo kiểu mới.

Mỗi lúc đêm về, trước khi đi ngủ, chúng ta xét mình thứ tự theo 2 chiều hướng:

Thứ nhất: Tiêu cực

Chúng ta đã phạm tội gì?

Chúng ta đã rơi vào lỗi lầm nào?

Chúng ta đã có những lời nói, thái độ gì đáng tiếc xảy ra?

Chúng ta dành vài phút để rút kinh nghiệm, những lần tới chúng ta làm cách nào để vượt qua, để chấn chỉnh cho hoàn thiện hơn.

Thứ hai: Tích cực hơn, quan trọng hơn

Hôm nay tôi đã nhớ Chúa để sống với Chúa được tổng cộng bao nhiêu phút?

Ngày mai, tôi làm cách nào để tăng thêm hơn vài phút?

Nếu chúng ta trung thành thực hiện sám hối kiểu mới này

Chắc chắn chúng ta sẽ không còn bị rơi vào tình trạng đáng buồn ngày xưa như một điệp khúc ru ta vào giấc ngủ miên man:

Sám hối, sám hối, công giã tràng!!

VUI SỐNG TỪNG PHÚT GIÂY

Theo giai thoại của người Trung Hoa thì ngày xưa có một người tên là Vinh Khải Kỳ tỏ ra là một bậc tiên ông đạo cốt, mình mặc áo lông cừu, lưng thắt dây, ngày ngày giao du ở sơn thủy, vui thú cầm ca chậm rãi rảo bước, tay đánh đàn miệng ca hát không ngừng. Một hôm, đức Khổng Tử đi dạo gặp Vinh Khải Kỳ, ngài mới hỏi ông:

“Tiên sinh làm thế nào mà thường vui vẻ ca hát như thế?”

Vinh Khải Kỳ thưa:

“Trời sanh muôn vật, loài người cao quý nhất. Ta đã được làm người, đó là điều đáng vui. Người ta sinh ra có người đui què, có người non yếu... mà ta thì khỏe mạnh sống lâu, thế là hai điều đáng vui. Còn cái nghèo là sự thường của thế gian, cái chết là hết sự đời. Ta nay biết vui với cảnh đời để đợi cái chết thì còn gì lo buồn nữa?”

Lạc quan, vui sống là đức tính căn bản nhất của người Kitô Hữu. Người Kitô Hữu nhận ra phẩm giá cao cả của mình và tiếp nhận mọi sự xảy đến như một Hồng Ân của Thiên Chúa. Cây cỏ đồng nội, muôn thú trên rừng không nhọc công tích trữ mà còn được Thiên Chúa che chở nuôi nấng, hướng chi con người là hình ảnh của Ngài... *Mỗi ngày có niềm vui, nỗi khổ của nó.* Hãy quẳng gánh lo đi và vui sống từng phút giây như một Hồng Ân của Thiên Chúa ban tặng, đó là bí quyết để giúp ta được hạnh phúc ở đời này.

.

VÀI SUY TƯ:

Càng có tuổi, tôi lại càng thấy sự kỳ diệu của mỗi độ Xuân về.

Càng có tuổi, tôi càng khám phá ra những điều mà tôi không nhận thấy trước kia.

Càng có tuổi, tôi càng thấy những Mùa Xuân còn lại không còn bao nhiêu nữa.

Càng có tuổi, tôi càng sung sướng thưởng thức mỗi giây phút quý giá qua đi trong cuộc đời.

Càng có tuổi, tôi càng thấy Mùa Xuân mang lại cho tôi sự ngất ngây và vui sướng.

Càng có tuổi, tôi càng thích săn sóc cây kiểng và các chậu hoa của tôi.

Càng có tuổi, tôi càng thích nghe chim hót, mỗi tiếng chim là mỗi một giai điệu rót vào tai.

Càng có tuổi, tôi càng ao ước được thấy nhiều Mùa Xuân trở lại.

Càng có tuổi, tôi càng thấy mình không nghĩ được như vậy khi còn trẻ.

Càng có tuổi, tôi càng muốn cảm ơn cuộc sống đã cho tôi thấy thêm một Mùa Xuân trở lại.